

בש"פ 1484/21 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1484/21

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בשם המבקש: עו"ד רפאל ציק

בשם המשיבה: עו"ד שרית משגב

החלטה

1. "הודעה לבית המשפט" מטעם המשיבה, מיום 14.1.2022, ותגובה מטעם המבקש, כותרתה - "תגובה לבית המשפט הנכבד ובקשה להורות על המשך איסור הפרסום, ועד להכרעת הדין בתיקים של המבקש".

2. נגד המבקש נפתחה חקירה בחשד לביצוע עבירות של צריכת זנות מקטין. בהליך המעצר בבית משפט השלום בראשון לציון, ביקש המבקש להורות על איסור פרסום שמו, וביום 25.2.2021 דחה בית משפט השלום את הבקשה (מ"י 50811-02-21; השופטת ז' דיבון סגל). נקבע, כי "לא הוכח בפני קיומו של נזק חמור החורג מהנזק של החקירה הפלילית המתנהלת כנגד החשוד ומעצרו". המבקש הגיש ערר על ההחלטה לבית המשפט המחוזי, וביום 28.2.2021 הוחלט לדחות את הערר, בכל הנוגע לבקשה לאיסור פרסום (עמ"י 57864-02-21; השופט ח' טרסי). נקבע, כי "לא מצאתי הצדקה להתערב בשיקול דעתו של ביהמ"ש קמא, אשר תיאר נכונה את הכללים המשפטיים הנוהגים בסוגיית איסור הפרסום. [...] כפי שקבע ביהמ"ש העליון לא פעם [...] על העורר להראות כי אם יותר הפרסום ייגרם לו במידה קרובה של וודאות נזק המתאפיין בחומרה המיוחדת מעבר לפגיעה הטבעית שעלולה להיגרם לכל אדם בעקבות פתיחה בחקירה פלילית. בהקשר זה נקבע עוד כי לא די בכך שמשלח ידו של החשוד כרוך בעבודה עם אנשים, בהיותו בעל משפחה או בהיותו משתייך לקהילה סגורה יחסית דוגמת הקהילה החרדית אליה משתייך העורר שלפניי.

עמוד 1

יתרה מכך, כפי שציין ביהמ"ש קמא, בשים לב לטיב העבירות המיוחסות לעורר, קיים במקרה זה אינטרס ציבורי מובהק בפרסום החקירה וזאת הן על מנת להזהיר את הציבור והן על מנת לסייע לקידום החקירה ובחיזוק הראיות". על החלטת בית המשפט המחוזי בערר, הגיש המבקש את בקשת רשות הערר שלפני.

3. ביום 2.3.2021 הוריתי על הגשת תגובה לבקשה. עוד קבעתי, כי "צו איסור הפרסום על שמו ופרטיו של המבקש יעמוד בתוקפו עד למתן החלטה אחרת". בתגובתה טענה המשיבה, כי "אין בעניינו של המבקש כל עילה למתן רשות [ערר], ובקשתו אינה עומדת בקריטריונים שנקבעו בפסיקה לעניין זה [...]. שתי ערכאות דנו בעניינו של המבקש והחליטו על-פי דין להתיר את פרסום שמו, זאת בהתאם להלכה המושרשת היטב בסוגיה, לפיה פרסום שמו של חשוד הוא הכלל ואיסור הפרסום הוא החריג [...]".

4. ביום 18.3.2021 קיימתי דיון על-פה בבקשה: "בגמר הדיון, חלקו במעמד צד אחד ובדלתיים סגורות, בהמלצת בית המשפט הוסכם על המשך תוקפו של צו איסור הפרסום על שמו ופרטיו של [המבקש], עד למתן החלטה אחרת, תוך שמירת זכויות וטענות לגבי בקשה לעיון חוזר, ככל שתוגש".

5. ביום 14.1.2022 הוגשה הודעה מטעם המשיבה. בהודעה נאמר, כי "ביום 9.1.2022 הוגשו נגד [המבקש] שני כתבי אישום בבית משפט השלום בפתח תקווה [...]. סעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, קובע כי 'הורה בית המשפט על איסור פרסום שמו של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום, יפקע האיסור עם הגשת כתב האישום נגד החשוד, אלא אם כן קבע בית המשפט אחרת'. לאור האמור, עם הגשת כתבי האישום פקע צו איסור הפרסום הזמני נגד המבקש וניתן לסגור את התיק בבית משפט נכבד זה".

6. בו ביום הגיש המבקש תגובה מטעמו, כותרתה - "תגובה לבית המשפט הנכבד ובקשה להורות על המשך איסור הפרסום, ועד להכרעת הדיון בתיקים של המבקש", ובה מבוקש להורות על הארכת תוקפו של צו איסור הפרסום, עד למתן הכרעת דין בעניינו של המבקש.

7. לאחר שעיינתי בתגובת המבקש, ולאחר ששקלתי את נימוקי הבקשה שהובאה בה בכובד ראש, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה - להידחות על הסף. בדיון שהתקיים לפני, ייצגו את המבקש עו"ד רפאל ציק, עו"ד רצון דרחי ועו"ד מתן מיטל. במהלך הדיון בבקשה, נרשמה לפרוטוקול הצהרה מפי בא-כוח המבקש, עו"ד דרחי, בזו הלשון: "אני מציע שאם יוחלט בתיק הזה להגיש כתב אישום, שיתפרסם. [...] אנו מצהירים בריש גלי - שיתפרסם". הצהרה זו ניתנה בנוכחות המבקש, מבלי שהובעה מצדו, 'בזמן אמת', כל הסתייגות ממנה. אדרבה, כזכור, ההסכמה שנתגבשה, היתה לפני משורת הדיון. יש להצר על כך שבבקשתו העדכנית של המבקש, אין אזכור כלשהו לאותה הצהרה. מכל מקום, כך או אחרת, משניתנה הצהרה ברורה מפי ב"כ המבקש, שלפיה ניתנת הסכמת המבקש לפרסום פרטיו, אם וכאשר יוגש נגדו כתב אישום, המסקנה ברורה; על-פי סעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, איסור הפרסום על שמו של המבקש אמור לפקוע עתה, נוכח הגשת כתב האישום נגדו - זו ברירת המחדל, וכך ראוי שיעשה במקרה זה. אמנם, לבית המשפט נתונה סמכות להורות אחרת, אך גם לאחר שהפכתי והפכתי בבקשתו העדכנית של המבקש, לא מצאתי בה 'שינוי נסיבות'; כל האמור בה נטען זה לא מכבר, במסגרת הבקשה הראשונית. הדברים נפלו אז כזכור על אוזניים קשובות. הווי אומר, המבקש עצמו סבר, כבר בתחילה, כי הטעמים הנזכרים בבקשתו, אין די בהם כדי למנוע את איסור הפרסום בשלב שלאחר הגשת כתב אישום. משכך, משהוגש כתב אישום, יעמוד המבקש בדיבורו, כמתחייב גם מן החוק.

8. אשר על כן, הבקשה "להורות על המשך איסור הפרסום" נדחית בזאת.

ניתנה היום, ט"ז בשבט התשפ"ב (18.1.2022).

ש ו פ ט
